

Sygn. akt II CSK 109/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Miasta P.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości „M.” Spółki Akcyjnej w upadłości
likwidacyjnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
7500,00 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na zasadność takiej jej oceny. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszeń prawa procesowego. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Ubocznie jedynie należy wskazać, że skarżący powołując na nie zawieszenie przez Sąd postępowania w przedmiotowej sprawie, mimo - w jego

ocenie - istnienia do tego obligatoryjnych przesłanek, tj. toczącego się postępowania o stwierdzenie nabycia użytkowania wieczystego nieruchomości, błędnie wskazał, że w decyzji uchylającej stwierdzono, że konieczne będzie przekazanie sprawy do właściwego organu celem nadania biegu wnioskowi skarżącego. Organ drugiej instancji uchylając zaskarżoną decyzję nie przekazał sprawy do ponownego rozpoznania ani nie przekazał wniosku innemu organowi. Na skutek odwołania skarżącego decyzją z dnia 24 sierpnia 2016 r. uchylono decyzję Wojewody [...] z dnia 3 października 2013 r. i umorzono postępowanie przed organem pierwszej instancji - z uwagi na stwierdzenie, że Wojewoda [...] nie był właściwym organem w tej sprawie. Na powyższe orzeczenie nie wpłynęła skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego - Sąd ustalił, że na dzień orzekania nie toczyło się żadne postępowanie administracyjne, które mogłoby mieć wynik na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Ponadto wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd rozpoznał istotę sprawy, odniósł się również do zarzutu potrącenia.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).